

Societat

HABITATGE

La vida dels nens dels blocs ocupats per la PAH

NÚRIA MARTÍNEZ * BARCELONA

FRANCESC MELCION

Silvia Izquierdo, okupa d'una casa de Sant Climent de Llobregat

“Els companys de classe dels meus fills se’n burlen perquè som pobres”

“**R**enta’t els cabells”. “Pollós”. “Tens la casa plena de rates i d’escombraries”. Aquestes són algunes de les frases amb les quals ha hagut de conviure Eric Naranjo Izquierdo durant la seva vida escolar. La família Izquierdo –amb dues filles, de 18 i 9 anys, i l’Eric, de 13– vivia en un pis de 50 metres quadrats a Viladecans que no podia pagar. Van estar-s’hi durant 12 mesos sense pagar el lloguer i van acudir a la Plataforma d’Afectats per la Hipoteca (PAH). Ara farà un any i mig que viuen en un dels blocs de l’Obra Social de la PAH, situat a Sant Climent de Llobregat i que estava buit des de feia cinc anys. A curt termini no tenen intenció de canviar de casa.

Segons relata Silvia Izquierdo, el fet de viure en una casa ocupada ha fet que els seus fills patissin greus

insults a l’escola. “Els seus companys se’n burlen perquè som pobres”, expressa amb la veu trencada, i no entén que nens tan petits ja menyspreïn la falta de recursos. “Al meu fill li han arribat a dir que es mengés les pedres del pati perquè a casa no tenim menjar. Fins i tot li han dit que era com el nen de l’anunci, que si obria l’entrepà no hi trobaria res a dins”, segueix.

Segons la mare, el seu fill ha patit assetjament escolar des de ben petit. “Al llarg dels anys li han fet el buit per tot tipus de raons. Perquè no li agrada jugar a futbol, perquè a l’hora del pati prefereix buscar formigues, per ser introvertit, per la roba que porta o per ser pobre”, explica. “Un dia portava unes vambes de marca que li havien regalat i li deien que no podien ser autèntiques perquè la seva família no té diners”, afegeix. Els Izquierdo ara viuen en una casa adossada, situada a 15 minuts

**‘Bullying’
“Al meu fill li deien que mengés pedres del pati de l’escola”**

de Viladecans. Tenen un jardí petit amb conills i gallines on els nens juguen durant hores en el temps lliure. Per a la seva mare, la millora respecte a l’anterior pis és abismal. “Vi-víem cinc persones en un pis de 50 metres quadrats. Tot just entrar ja ens posàvem de malallet. Ara som al costat de la muntanya i els nens tenen espai per córrer. Tant de bo jo hagués tingut aquesta casa quan era petita”, afegeix.

Izquierdo considera que la casa on viuen ara reuneix les condicions adequades perquè els seus fills es puguin desenvolupar amb normalitat i per cobrir les seves necessitats bàsiques. Tot i que cíclicament les companyies els tallen els serveis, disposen d’aigua i electricitat punxades. “A vegades hem d’anar a buscar l’aigua a la font amb garra-fes”, explica.

També disposen d’un ordinador amb un *pen* amb 3G per poder acce-

dir a internet. “Així poden fer els deures de l’escola sense proble-mes”, apunta. Segons Izquierdo, als nens els agrada molt viure aquí. “Per molt que els companys de l’escola es burlin del fet que visquin en una casa ocupada, ells la senten com la seva llar”, diu.

Les burles que ha patit l’Eric no són una excepció. A la seva filla petita, l’Ana (9 anys), també l’han insultat des de ben petita i, encara avui, el *bullying* continua. “Li diuen que no es dutxa i que fa pudor. Jo li dic que segurament ella es renta molt més que els altres”, explica la mare. Segons la Silvia, alguns companys de classe de l’Ana es dediquen a dir-li que té polls i que viu en un lloc brut.

“Molts dies arriba a casa plo-rant”, afirma la mare, i afegeix que els seus amics la defensen sempre que poden. “Sort en tenim, d’ells. La meua filla és molt oberta i s’ha afer-rat a les seves amistats per poder gir-rar full”, assegura.

Abocada a ocupar

Tot i les adversitats, la Silvia està molt orgullosa de la llar que ha aconseguit construir. Ara bé, s’en-rabia quan pensa que ha hagut d’ocupar una casa per “no viure so-ta un pont”. Segons relata, els ser-veis socials li oferien un allotja-ment temporal quan va deixar el seu pis de Viladecans. Ella recla-mava un lloc estable. En conse-qüència, explica que es va veure abocada a ocupar una casa. “*Allibe-rar* un habitatge no és un trauma, però si t’hi pares a pensar veus que no és just, perquè ho fas perquè no tens alternativa”, diu la Silvia, que assegura que moltes mares de l’escola han deixat de parlar amb ella per aquest fet. “Creuen que la vida que portem no és normal i m’ho fan saber gairebé sempre que ens trobem”, apunta.

Izquierdo ha portat els seus fills a la PAH des del primer dia. “Han vingut amb mi a moltes assemblees i han participat en moltes de les activitats. Crec que és un lloc ideal perquè aprenguin valors i la reali-tat de la vida”, opina. Tot i les crí-tiques, la Silvia llueix amb orgull la bandera de la PAH arreu on va i par-ticipa en totes les accions que pot. “Els Izquierdo portarem la samar-reta verda a tot arreu, ens diguin el que ens diguin”, reivindica. —

500 PISOS CEDITS AL TERCER SECTOR

Un total de 256 habitatges per un temps mínim de cinc anys. Aquesta és la xifra que el Govern s'ha compromès a cedir a la Taula del Tercer Sector durant els pròxims 18 mesos. Les entitats arribaran així als 500 pisos.

24 FAMÍLIES REGULARITZEN L'OCUPACIÓ

L'Ajuntament de Barcelona regularitzarà "de forma excepcional" la situació de les 24 famílies que ocupen de manera irregular algun dels pisos del Patronat Municipal de l'Habitatge.

Més de 3.000 persones a tot l'Estat viuen en blocs ocupats per la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH). La majoria són famílies amb fills que no poden pagar el lloguer o la hipoteca i que busquen un sostre per refugiar-se. A Espanya hi ha 42 blocs ocupats, la majoria dels quals són a Catalunya, que en registra 31. "Davant la falta de parc d'habitatge

de lloguer social a l'Estat, a Catalunya i a Barcelona, ens hem hagut d'organitzar per donar-hi una resposta", expressa Bernat Sorinas, de l'Obra Social de la PAH, que assegura que la majoria de les ocupacions es desenvolupen sense problemes. En aquest sentit, defensa que els nens dels blocs ocupats per la PAH acostumen a tenir una bona convivència amb l'entorn i amb l'escola. "Són una excepció els infants que te-

nen problemes a classe pel fet de viure en una casa ocupada", afegeix. Les ocupacions van començar a Catalunya el 2012, després que es fixessin els desnonaments en data oberta. "Això feia que la PAH no pogués concentrar-se davant les cases per aturar els desallotjaments", explica Sorinas, que afegeix que avui dia les ocupacions s'han convertit en la solució per a moltes famílies. A l'inici, la PAH va començar ocupant blocs

Xifra
Més de 3.000 persones a tot l'Estat viuen en pisos ocupats per la PAH

com a opció majoritària –era la via més fàcil per pressionar– i ara cada vegada s'ocupen més cases individuals. "La majoria de famílies s'hi queden perquè ja es converteixen en casa seva", apunta Sorinas, que afirma que poques vegades s'ha arribat a un acord amb el banc. De fet, només a Manresa i a Sabadell s'ha signat un acord amb la Sareb perquè els pisos es converteixin en lloguer social. —

PERE TORDERA

Òscar Simón, professor

“Els desnonaments no es detecten fàcilment als instituts”

Professor interí des de fa anys de diferents instituts de Catalunya, Òscar Simón n'ha vist de tots colors arreu on ha estat. Però, sens dubte, un dels temes que més impotència li ha generat ha sigut el dels desnonaments vistos amb ulls de nen. Va treballar durant tres anys en un institut de Sant Feliu de Guíxols, on es va trobar amb tres alumnes que vivien en blocs ocupats per la PAH. Cursaven primer, segon i tercer d'ESO i estaven integrats amb els companys de classe. No obstant això, cap d'ells va fer pública la seva situació a l'escola. "Jo vaig veure que eren nanos molt tristos i que tenien problemes d'hi-

giene, però no sabia d'on provenia el problema", explica Simón, i afegeix que fins que no va contactar amb la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) de Sant Feliu no va saber quina era la realitat.

"Eren nens que no tenien internet a casa i que no disposaven del material bàsic. Això, a l'hora de fer els deures i de fer recerques d'informació, els suposava un problema", explica. Com a solució, es passaven moltes hores a la biblioteca del poble. "Quan veus tot aquest seguit de coses se't dispara l'alarma i comences a indagar. Llavors preguntes als serveis socials i t'adones de tota la història que hi ha darrere", explica.

Simón lamenta no haver-ho detectat des del principi i no haver pogut intervenir-hi més. "Els desnonaments no es detecten fàcilment a l'institut", diu, i afegeix que sovint els professors se n'adonen quan l'alumne es dona de baixa per canviar de domicili. En aquest sentit considera que els docents tenen poques eines per incidir en la problemàtica durant les hores de classe i que s'adonen de moltes coses a l'hora del pati. "És molt difícil arribar a les famílies. Si la gent no està implicada en les plataformes acostumen a no voler fer pública la seva situació", explica Simón, que reivindica que les escoles s'arrelin més al territori. —

Mari Sánchez, okupa del bloc 3 de Manresa

“Les meves filles no s'avergonyeixen de viure en un pis ocupat”

Veure tota la família Sánchez vestida amb la tradicional samarreta de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) és una imatge habitual per als veïns de Manresa. Les filles de la Mari Sánchez tenen 19, 16 i 13 anys i en fa tres que participen de diferents maneres en la PAH. Des d'empaperar oficines bancàries fins a fer obres de teatre d'*Els tres porquets desnonats*, passant per encapçalar manifestacions en defensa del dret a l'habitatge. La Mari té una discapacitat del 65% que li impedeix treballar i cobra una pensió de 465 euros. Després de viure en un pis en el qual havia de triar entre pagar el lloguer o el subministrament elèctric, va optar per anar a viure a un dels blocs de l'Obra Social de la PAH. És a dir, va decidir traslladar-se al tercer bloc ocupat de Manresa, la ciutat catalana amb l'índex més alt de pisos buits propietat dels bancs. En el bloc *alliberat* per la PAH no paguen lloguer i disposen d'aigua corrent (punxada) i electricitat.

Abans d'anar a viure al bloc de Manresa, les Sánchez havien passat per un períple de mudances: havien hagut de traslladar-se quatre vegades per problemes econòmics i familiars. Per això, quan la Mari va anunciar a les seves filles que anirien a viure al pis ocupat, les nenes van rebre la notícia amb goig. "Els vaig dir que tenia una sorpresa per a elles i em van contestar amb tota l'alegria del món", explica. Quan hi van anar a viure, els serveis socials i la policia local de Manresa van haver d'intervenir per garantir la seguretat dels menors. "En veure que vivim en condicions adequades van acceptar-ho i ara ens ajuden moltíssim", explica. Pel que fa a les filles, –segons relata la mare– el fet de viure en un pis ocupat no els suposa cap problema ni cap tabú. "No s'avergonyeixen ni de la vida que porten ni de viure en un bloc ocupat", explica. En aquest sentit, diu que no tenen

Situació
A l'escola no se senten jutjades i no han tingut cap problema d'integració

Passat
Les nenes patien ansietat quan vivien en un pis que no podien pagar

problemes d'integració ni d'acceptació a l'institut, sinó tot el contrari. "Quan vivíem al pis que no podíem pagar, les nenes tenien angoixa i això repercutia en els seus resultats acadèmics. Ara viuen l'experiència amb tranquil·litat", assegura. Des de l'escola, la situació s'ha acceptat amb normalitat. "Per als professors no hi ha problema amb el fet que visquin en una casa ocupada mentre ho facin amb les condicions adequades", explica Sánchez, que afegeix que mai s'han sentit jutjades per l'equip docent.

Les petites Sánchez estan orgulloses de formar part de la PAH i expliquen a tort i a dret què és el que hi fan. "Els seus amics ho viuen amb normalitat i són ells els que moltes vegades vénen a dormir a casa. Les nenes no tenen cap vergonya de convidar-los", relata. Després d'haver viscut en quatre cases diferents, ara senten que això és casa seva i que no volen marxar. "Quan els dic que quan puguem ens canviarem a un pis de lloguer em diuen que no, que hem lluitat molt per arribar fins aquí", explica. Des que són al bloc 3, la matriarca de la família viu amb molta més pau. "Quan és el seu aniversari els puc fer un regal i de tant en tant podem anar al McDonalds", diu Sánchez amb un somriure d'alleujament. —

FRANCESC MELCION

